

A NOSA TERRA

Año XXXIX — Núm. 494

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 378.979

CORR
ARGE
Cest. B

FRANQUEO PAGADO
Concepción 2022
TARIFA REDUCIDA
Concepción 5727

Bós Aires, Maio de 1955

A Conferencia de Bandung

A coase totalidade das nacións de Asia e África, moitas delas xurdidas fai pouco á vida de liberdade nacional, veñen de celebrar unha resoante e significativa xuntanza na cidade de Bandung. Son coase que todos eles, povos que ganaron a súa liberdade nacional despóis de longos anos de loita e esforzo intenso contra a dominación de estados colonizadores, que perante séculos mediatizaron de mil xeitos distintos o desenrollo da súa personalidade nacional.

A conferencia de Bandung poderá ter acadado máis ou menos éxito práctico; o tempo dirá até que punto deu resultados positivos. Pero hai un feito incontrovertible: povos que representan máis de mil millóns de persoas, povos lonxáns entre si, de razas e idiomas diferentes, de ideais relixiosos e filosóficos dispares, souperon xunguirse para decirle ao mundo que todos os povos deben gozar de liberdade, sentirse libres da aición deformante do colonialismo e da dominación allea. E a súa voz resoua nida e rexia no mundo, espertando a preocupación dos estados más poderosos; deseas estados que se empeñan en facer que o mundo se debata artificiosamente ao redor do problema dos seus intereses particulares para que se esquezan outros moitos problemas que afectan fundamentalmente a condición humán e a dignidade dos povos.

Os galegos, moi lonxe deses povos xunguidos en Bandung, pola distancia física que nos separa deles e ainda polos seus ideais e angueiras nacionaes, sentímonos compartir os seus anelos de liberdade nacional e a necesidade de suprimir toda aición mediatizadora dos povos dominadores, para que todos os grupos nacionaes poidan acadar o desenrollo natural das súas cualidades enxebeas e enriquecer así o acervo da cultura universal.

Nese senso, o povo galego síntese identificado cos povos que compartiron a mesa da conferencia de Bandung. Sentímonos identificados coas súas declaracions de que o colonialismo, calquera sexa a súa cor, é a negación mesma da natureza humán: que o dereito dos povos a gozar a súa autonomía é inalienable; que a liberdade e independencia son condicions básicas para o desenrollo das persoas e dos povos; que todas as nacións, grandes e pequenas, calquer sexa a raza e creencia, convivan nun plan de igoaldade; e tamén que o embandeiramento do mundo en grandes bloques é contrario os ancejos de liberdade dos povos, porque os supedita a intereses alleos.

Afortunadamente, o colonialismo parece estar chegando ao seu fin. Pero hai moitos xeitos solerníos de colonialismo, calndo un povo se ve supeditado económica, cultural ou politicamente aos intereses dun povo alleo, que se erixe en reitor da súa vida e exerce unha exemonia forzada sobre do seu pensamento e das súas aitividades. Galiza e outros povos ibéricos padescen desde fai séculos un xeito desta caste de colonialismo, por mor da hexemonía negativa e destructora de Castela na vida Hespañola. Cinco séculos de supeditación dos nosos problemas aos intereses de Castela teñen demostrado aos galegos as tráxicas consecuencias desta caste de colonialismos, tan deformantes e negativos como os impostos polas baionetas de exércitos expedicionarios.

Para leitar contra esa supeditación dos nosos problemas, contra esa negación dos nosos direitos nacionaes, os galegos podemos sacar fundamentaes ensinanzas da conferencia de Bandung: os galegos e os demás povos asoballados de Hespañha e

(Pasa á pax. 2a.)

Joselín Ponta de Lanza Falaxista no Centro Galego

No número anterior de "A NOSA TERRA", ó denunciar a José Rodríguez de Vicente (Joselín) como axente ás ordes de Falanxe, desciamolo basados na lóxica dos feitos que enroitan a súa traxetória política ó servizo do Caudillo.

Máis por si algúñ o puña en dúbida, alí está, a súa pouco edificante aitude moral: impertérrito, diante o repudio da colectividade galega en pleo pra que faga abandono do posto de Xurado no Concurso Literario en Idioma Galego que en mal momento (queremos crer que de boa fé) foi nomeado pola C. Directiva do Centro Galego, a súa aitude, repetimos, é a que corresponde a un axente de Falanxe obidente a consña, de non fague abandonar o posto en que foi designado, suceda o que suceda, con tal de manter unha ponta de lanza no Centro Galego, pondo o descuberto deste xeito, a súa condición de falaxista, nemigo de Galiza e do seu povo.

"A NOSA TERRA" interpreta fidel do ideal galeguista e republicán na Arxentina, e das más enxebeas tradicións do noso povo, condensa acedalemente este feito e, loitará arreto, até que este indesexabel elemento ás ordes de Falanxe sexa radiado definitivamente da nosa colectivididade.

Encol Dunha Embaixada Galega a Bos Aires

Xa é vella a teima do falanxismo hispano de pretender "amolecer" con "filtracións" más ou menos agachadas, o fondo sentimento galeguista e republicán que aniña na colectividade galega.

Xa van alá, varios embaixadores que fracasaron nos seus propósitos d'escacharen o rexo fronte galego antifranquista, valéndose de figuras de certo relumbrón nos nosos meios colectivos. E in da está fresca a intentona do "embaixador oficial" de Falanxe, o "quisque" do straperlo galego, o movedizo e rutilante Cesáreo que fraca-

sou ruidosamente eiqui i en Moitevideu.

Agora, según lémos no xornal coruñés "La Voz de Galicia", está a orgaizarse unha "expedición" de galegos de pro intelectual que virán a Bós Aires pra ver de "convencernos" das bondades do "paradiso" de Caudillo.

A devandita "expedición" é decir do xornal coruñés, virá encabezada polo presidente do Centro Galego de Madrid —designado por decreto de Falanxe— Coronel Lobo Montero; Gamaño Fierros, coñecido intelectual residente en Madrid; o poeta lu-

gués Alvaro Cunqueiro; Vicente Risco, este treidor e renegado do galeguismo; Camilo Burnaceli e outros máis, todos eles submetidos ó fatanxismo e dispostos unha vegada máis a trencionar a Galiza e ó seu povo.

No entanto, non sabemos se todo isto, non pasa de ser un globo d'ensaio pro, de calisqueira xeito; a teima é convencer as autoridades do Centro Galego de Bós Aires da comenza "patriótica" de constituir unha Federación de Centros Galegos Mundial, e sería —claro está— a cabeza direitriz desta organización o Centro Galego de Madrid ou, pra sermos más estrictos, o señor Lobo Montero, coronel da Casa Militar do Caudillo, no seu carácter de presidente "de facto" do Centro Galego de Madrid, sería quem baixo a suprema dirección e inspiración de Falanxe Española intentaría convertir os Centros Galegos d'América —os d'Hespaña xa o están— en Centros Galegos "VERTICALES"...

A nosa colectividade, galeguista e republicán cen por cen, está curada d'espanto. O conto é vello e non nos colle desprendidos. Xa hoube intentos frustrados a porta pechada e sabemos moi ben que o falanxismo se non declarara vencido así porque si, por tanto lle teme e non sin razón, ó espírito e a voz baril dos galegos livres d'América; como tamén sabemos, que o noso podeiroso Centro Galego co seu tremendo potencial económico e humán, e a súa estrordinaria e fecunda aportación ó renacemento da cultura galega, é a carta de trunfo sindicada, desta confabulación falanxista e, sen a cal, todo ficará en

(Pasa á pax. 2a.)

Aitude Insultante

No derradeiro número de "Galicia" os directivos da Federación volven a mostrar a súa falla de criterio e responsabilidade, esbarrallando en col de probremas da colectividade, probremas que como estraneiros que son, descoñecen no seu mesmo cerne e nas súas proxeccións. Valéndose do pretexto de Joselín esbarrallan a máis non poder e con irresponsabilidade supina ceibán un feixe de aldraxes contra unha figura querida e respaldada da colectividade, d'unha figura que ten adicados longos anos de esforzos a creación e fortalecemento d'esa Federación que eles agora, invasores aproveitados, andan a desfacer e desprestigar.

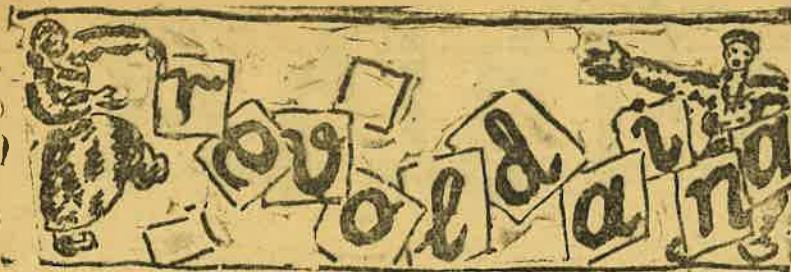
Nun estilo nidiamente castelán, insultante e provocativo, con verbas estranhas ao pensamento de calquier galego enxebre e con insultos que desdén de máis elemental ética, un dces invasores casteláns da Federación enxuiciá nada menos que a Antón Alonso Ríos, persoa que na súa condición humán será pasible de erros —nós non cremos na infalibilidade do Papa— pero que na súa condición cd galego ten unha traitoria nida como ningún e que na súa vida non coñece máis que unha angueira: chegar a ver a colectividade galega xungida n'unha identificación total a prol dos probremas da Terra e ocupar un primorísimoo posto na loita por unha Galicia ceiba, nun réxime de liberdade e democracia.

Como sempre, os altuas directivos da Federación andan trabucados de rumbo. Alonso Ríos nin siquera é socio do Centro Galego i eles, mesmo parez que lle chantaran nada menos que a responsabilidade de feitos acontecidos no seo da dirección de dito centro, feitos que ele repudia como todo irmánio, e nos que non lle abrangue responsabilidade ningunha.

Frente a esos noxentos aldraxes, a colectividade enteira está reaxendo unánimemente. Porque a colectividade sabe valorar aos homes e as súas aiciones, e Alonso Ríos merecélle o meirande respeito por ser un home de corrección absoluta, un home nobre con todos: con nemigos, con amigos e consigo mesmo. Nobre cos nemigos porque sempre os combateu a cara descuberta, con corrección, sin dobles intencións nin espírito de vinganza; nobre cos amigos porque en todo inter se debe a eles e non sabe de traicións a amigas, ainda que lle euste disgustos

Na Liña Antigalega

No estraordinario aito de galeguidade celebrado polo Centro Pontevedrés co gallo da inauguración do seu Casal social onde se deu cita toda a colectividade galega, privando en todo o decorrer do aito un afervoado clima de galeguidade, ó dárense leitura as numerosas adhesións recibidas das entidades irmáns: Centro Galego, Agrupacións "Galicia", "Celta", "Unión Gallega" e "A Terra"; dos Centros Ourense, Lucense, Coruñés, Betanzos, Corcubión e Irmandade Galega e moitas outras entidades máis como así mesmo, o alento a seguir adiante, polos vieiros da patria, de persoalidades galegas da Terra, todas elas, redaitadas no noso idioma galego i en plea identificación cos problemas de recuperación nacional do noso povo, a Xunta Executiva da Federación de Sociedades Galegas, fidel a súa liña antigalega, deu a nota discordante enviando a súa adhesión ó patriótico aito en castelán aqué, tanto polo idioma como polo espírito que campaba na mesma, ponse de manifesto unha vegada máis, a condición de desleigados e nemigos da liberdade do povo galego dos homes que governan a Federación.

O PARESCER, as andanzas amorosas de Dominguín, o famoso toureiro hespao, tocan ó seu fin.

O coitado, desque voou de Madri a Las Vegas pra se casar civilmente coa atriz italiana Lucia Bosé, caeu en desgracia.

A prensa franquista dirixida, recibiu a orde de silenziar o seu nome, un dos toureiros hespaois de máis salero e que más polos! arricou dos apaixoados peitos hispanos nos ruedos tauinos...

Agora o telégrafo anuncia, que a feliz parella que tivo a peregrina ocorrência de se casaren sen antes pasar polo confeccionario, asistiu a Feira de Primavera de Sevilla e de Dominguín, ¡nun chio! Si, a censura clérical puxolle o espeto á película "Morte dun ciclista", na cal toma parte a flamante muller de Dominguín...

¡Vaia por Deus! Xa nin os toureiros, "grasia y salero de suelo español" poden viviren tranquilos, na Hespaña de Paco.

DON BRAULIO, este pintoresco escriba falanxista, anda a "animar" ós dirixentes da coleitividade hespaoa a "que fagan algo", "que se movan", e pra elo, non repara en verbas más ou menos expresivas ós dirixentes da "Patriótica Espanola" e o "Club Español", chamándolles "patriarcas" con canas en situación de retiro e outras miudenzas polo estílo.

E que Don Braulio afor de pavero e inocente. Porque, meus amiguinos, pretender que os hespaois fagan algo, tenche a sua navalla...

Os hespaois, Don Braulio, non traballan, falan. Falan de teuros e de Manolas, sacan peito e hinchaselles o papo, falandas grorias de Lepanto e do virreinato de Nápoles, de Flandes e das colonias d'América, "cuando en España no se ponía el sol", e os coitados, no entanto, se non decatan que parlando e parolando —tempo ó tempo— o sol váselle pór no Paseo da Castellana...

EVIDENTEMENTE Don Braulio non está no allo da cosa por canto ele, ó parescer, iñora que a grandeza pretérita das entidades hespaois débenlla ós galegos, até que estes deron o seu camiño. E senón vede: O esmorecimento das institucións hespaois corre parello co engrandecimento do Centro Galego e demás institucións da nosa coleitividade.

Nembargantes, como todo tem arranxo neste pícaro mundo, damolle o remedio, o único que pode salvos: porse en tratativas con algún grupiño de galegos que andan por Corea —agora eoidamos que navegan a todo trapo por Formosa, que pra o caso ven a selo mesmo— e chantalos en equipo nas institucións hespaois e, dende logo, teña a seguridade Don Braulio, que iso camiña a todo vapor...

Qué hai perigo? Xa o sabemos, qué novidade. Pro hai que arriscarse, ¡que carafio! Porque ben ollado, o mesmo poden remocalos a Corea que, —galegos o fin— convertir as venerábeis institucións hespaois en centros arredistas... e algo se sacria gañando...

XENIO E FIGURA até o burato... Un telegrama de Madri, danos conta que o poeta Nicolás Osuna disertou na cadea provincial de Córdoba encol de "Poesía y técnica del Cante Jondo", sendo esta a primeira dunha xeira de conferencias adicadas ós presos...

E o coitmo dos colmos. Porque isto d'irlle a falar ós probes presos de poesía e técnica do Cante Jondo, é algo que somentes se lles pode ocurrir ós hespaois...

UN TELEGRAMA de Madri, dícenos que a Marina de Estados Unidos conveu en modernizar a flota de guerra hespaoa segundo anuncio a embaixada norteamericán, engadindo que o acordo respetivo foi firmado o 30 d'Abril nesta capital e contempla a renovación dun "grupo inicial" de vinte navíos.

En vinte destruidores, cañoneiras, corbetas e dragaminas instalaránse armas novas, radar e control de fogo.

Comentario?... ¡Olé! por España una grande y libre... e inda máis...

ANDA POR AI circulando un boletín da "Comisión Española de la Paz", con data da 2da. quincena de Marzo do corrente ano, i en cuias planas aparez unha "COMISION GALEGA" (vaia por Deus!) que está — o decir do boletín de marras— desenrolando unha grande aitividade.

Polo de pronto, antre as súas labouras posse de noto, a edición dun voante encol de Formosa (?) no que se pide o retiro das forzas estranxeiras que están interferindo nos asuntos chinos con grande perigo d'agravamento da tensión internacional, etc., etc., etc...

CONFESAMOS SINCEIRAMENTE que non sabemos moi to de xeografía, mais ocúrrenos que Formosa há ficar moi lonxe, lonxísimo, alá polas quimbambas, ¡que sei eul! E naturalmente, un non pode por menos que admirar a estes virtuosos paisanos nosos quenes, sen dárense piste algúin, como si tal cosa, un día calisquera están en Viena, ou en Corea; ente no Ton-

Uns Probes Homiños

As veces téñome botado a callar en col do "por qué" hai xentes que, no aspecto político, social, económico, etc., non pensan nunca no seu propio país i-entreques están descoitando matinado, ou facendo quemada, en salvar, en redimir, ou suerguer, ós países aliados e lonxanos, ás xentes d'outros povos dos cales non coñocen más que os nomes, nin saben ren dos problemas que teñen, nin da historia, nin das condicións do seu vivir, ni siquera se si tales povos desean ser tidos en conta por xentes extrañas a eles.

Hay muitos homes que non se preocupan, nin pouco nin muito, do que pasa na sua terra, do que socorre no seu propio país, do que se pasa ó seu povo, e botanse a facer de "redentores" con proiección longa de internacionistas "á boa de Deus" porque pensan que así van a chegar mais axiña á concreción dos seus ideais, au porque lles semella que eles son tan grandes e tan xeniales que a sua área de acción non se pode reducir ó campo familiar e faiseles perciso abarcando todo pra toparse nun ambiente excitado á sua suposta grandeza.

Esos homes que, con manifesta intención esquençen aquello que lles sería doado facer, pra querer facer e que non se atopa ó seu alcance, pra pertender ir a mais lonxe do que lles permiten as suas escasas forças; esos homes que se esquençen de arranxar a sua propia casa (ainda que nela haxa d'abondo que facer) e se meten a querer gobernar a casa allea; esos homes que, d'intento e con eiscesiva pertensión, pasan por enriba das fronteiras (teóricamente, craro está pra ir a meter os fuciños nas cousas allens — arranxar o que non é deles, deixando, coma quen di, a propia vida sin arranxar, son uns probes homiños carentes do mais elemental senso común laté fallos de respeito e de consideración prás xentes, povos e países en cuios problemas quer intervir coa sua pequenez de criterio e de capacidade.

Eu confeso que, cando vexo leccito a un d'eses teóricos do "internacionalismo" que diutamina, propón, resolve laboga por tal, ou calcosa pra redimir o mundo, a humanidade, así, en conxunto, dame nozo e, por certo, causame un certo desasosego porque ouservo que fan com-as beatas i os cregos que rezan pra salvar as almas dos outros sin decatarse de que lles fai falle rezar polé sua. Eu penso que é perciso facer as cousas axeitadamente e contigo; penso que hai que escomenzar por ter en estimanza as propias cousas denantes que as alleas; penso que se percisa rematar a propia obra denantes que ir a traballar na obra allea; o individuo ten que redimirse primeiramente a si mesmo, logo facer que se redima a sua familia, despois o seu povo, a seguir a sua nazón e, derradeiramente, ir extendendo a auctoría redentora até as outras nazóns, até o mundo enteiro, até a humanidade toda.

Facer o contrario d'esto é tanto como querer facer unha casa escomenzando polo tellado ou

querer fuxir das leis naturales. Se o individuo, con manifesto e natural egoísmo, propio do ser humano (e por si se decir propio de todos os seres que povoan a terra) fai de xeito de ser él o primeiro, de ter a sua comodidade, de buscar o melloramento da sua vida, no senso correcto do vivir, por qué non han de fazer o mesmo no senso de pensar i-autuar en todo aquello que poidan ter, ou chegar a ter, de común cos demais povos e nazóns?

Se pra un home de mediano sentido, todo aquello que lle pertenece, ou, d'un xeito ou d'outro, forma parte do seu propio "ego" centralizando os seus afectos (a casa, a familia, os seres mais achegados) ten prioridade sobre do alleo, do que, en certo modo, lle é extraño por que non ha de ter o mesmo criterio e proceder co mesmo afan valorativo de todo o que —n-outro aspeuto— constitue o "ego" da comunidade nazonal, suergiendo os valores morais propios de tal comunidade i traballando pra que ela conquira a xerarquia que o home, isoladamente, lle dona as cousas i os seres que forman parte do seu vivir o polarizan os seus afectos?

Se, con aquel egoísmo de que xa falei, o home se preocupa de si mesmo denantes que dos outros, por

"Nación ideal": unha provocación doutada d'unitade étnica que habita un chan doutado d'unitade xeográfica".

Burgess.

que non se ha de preocupar do seu povo, da sua nazón, denantes que de calquer outor povo, ou nazón, alleo?

Esto é o que, loxicamente, hai que facer; atender primeiramente o noso e, cando nos non teñamos xa ren que facer na nosa casa, entón ir a emprestar axuda os extraños, levarles a nosa experiencia e dícelles o que nos temos adeprendido na nosa propia escola e coa nosa práctica adequerida. Así tamen terá mais forza a nosa aución e mais eficacia o noso razonamento, pois, pola contra, corremos o risco de que nos chamen entremetidos e nos teñan por parvos que, sin ter sabido arranxar a nosa vida, pertendemos poñer en orde a vida allea. Ademais, facendo primeiro o noso, podemos ofertarlle algo concreto o mundo e non somentes teorías trasmitidas e verbas hocas.

Xa teñi dito algunha vez que o quixotismo hespao enraizou quazabes, mais na Galiza que no resto d'Hespaña e que os galegos (d'eses galegos, non todos) son mais quixotes que os mesmos hespaois, vale decir, mais paspistas que o Papa. Esto, pr-o meu criterio, non é causa que mavesa lourbo nin é fazaña da que poidamos sentirnos moi orgullosos porque o quixotismo, en certo aspecto, é unha enfermidade, unha especie de tolén, pois xa sabemos todos que o famoso fi-

dalgo manchego non era mui cordo que digamos, ainda que decía, que facía, certas cousas axeitadas con bon siso, non sendo menos certo que, de paso, se metía donde non chamaban pra logo sair "manteado".

Estes galegos so mui quixotes e, con ese quixotismo, antoxaselles cousa de bon gusto esquençer o seu preoccupation polo alleo. Por eso vemos que hai quen con muita ardencia quer ser redentor dos papás ou dós lapóns e non lle importa ren que os galegos sigan irreidentes, lescravizados, non lle fai nenhuma que o seu país, Galiza, sexa tratado como unha colónia nin que os galegos cramen teimando librarse d'a esvravitudes, económica, social e política á que se atopan submetidos.

Os nosos teóricos do internacionalismo e dos ideais mais ou menos "unistas" que, como cartas d'unha baraxa, se arrastran por todas as mesas dos figóns partidistas de nón mui claros principios, os nosos teóricos, digo, aceutan todos os ismos, con todo o que de bon e de malo teñen, e fan d'eles un idealismo cujo relativo valor lle regalan graciosamente os povos extraños sin deixar ren pra o povo galego, desherdando a Galiza. En troques, os tales, teóricos, non aceutan o galeguismo nin siquera calquer outro "ismo" que tenda a dar fe de que Galiza é o seu povo tamén existen e tamén percisan a semente das nobres ideas, o orvallo vivificante das arelas patrióticas, a axuda dos homes idealistas, especialmente dos galegos que son os que mais obrigas teñen de mostrar arelanchas e poñel-as en execución pra facer que o seu povo sexa libre e feliz.

Topanse por elhi muitas galegas que persumen de ser homes de ideas, que falan da libertade, da xusticia, da dignidade e d'outras cousas fermosas; homes que donan a impresión de que, se o intre chegase, irían a loitar polos direitos de calquera país alleo, contra calquera imperialismo, contra calquera ditadura, contra calquera tiranía que aferrolla os extraños; pro, quizabes (e sin quizabes, algunos d'eles) non loitarian contra ninguén polas libertades de Galiza nin se sacrificarian pola concreción dun ideal de redención galega pra facer que o noso povo chegase a conquerir o pleo goce dos seus direitos e das suas libertades.

Até os mesmos chamados repubicanos o son d'un xeito hespaoiro e panorámico, en xeral, sin selo en galego, como corresponde. Non mantén solidaridade cos seus irmáns galegos como non seja coa condición de que os verdadeiros galegos, os que pensan por e pra Galiza, se fagan tamén barulleiros profetas da redención dos papás e dos lapóns, por exemplo.

A todos estos galegos faceiros do ben prós alleos e despreocupados do bon pra Galiza habería que facerles entender a sempre vulgaridades de que empeza na propia casa a caridade ben entendida, habería que facerelles entender que é unha vergonxa esa compresa de servilismo que demostran i habería que demostrarles que, co esquençamiento que decote teñen pra Galiza e con esa fan de preocuparse do benestar dos alleos, soñlo consiguen poñer en evidencia que non pasan de ser unhas probes homiños, cousa que acreditan a cotío por non ter siquera un xeneroso entusiasmo pra fagelir un ben a sua terra.

Avelino Díaz.

Encol Dunha Embaixada Galega a Bos Aires

(Ven da pax. 1a.)

auga de borralhas, o que nos dá a medida da nosa responsabilidade e do noso vixiante e permanente espírito de loita fronte as agachadas maniobras de Fanaxe.

A todo isto, confesamos que moito nos debería que a devanida notiza ceibada polo xornal coruñés fose certa.

Nos doería, repetimos, o comprobar que os cadávres dos Ricos, que nós coídábamos ben mortos, inda terían azos pra treicionaren unha vegada máis a Galiza, o seu povo e os seus mártires.

A CONFERENCIA DE BANDUNG

(Ven da pax. 1a.)
de Europa, Galiza, Euzcadi, Cataluña, Provenza, Bretaña, Gales, Escocia e demás nacións asoballadas de Europa, deben aprender ben nidiamente que a súa voz soio será escoitada e os seus dereitos respetados, na medida que sepan xunguir os seus esforzos no ideal común de liberdade nacional.

"Unha nación é unha alma, un principio espritoal... térras grorias comúns no pasado, unha vontade común no presente, haber feito xuntos grandes cousas, estar en disposición de voltar a facelas: Velequí a condición esencial para ser unha nación".

RENAN.

kín e hoxe en Formosa, pondoo panos quentes a toda a humanidade doente...

Felicitamos afervoadamente a estes virtuosos paisanos nosos —caso de que haxa algún entre eles— pola súa laboura ouvemente humanitaria e de paso preguntámoslle:

E de Galiza, qué? Ou é que está de contramán?

Tropas d'ocupación? Galiza está ocupada por tropas estranxeiras dende o ano 1483...

LOURENZO FRAGOSO.

UNIFORMISMO E PARTICULARISMO

Neste mes, cumprese un ano que faleceu nesta cidade, Vicente Barros, vello loitador e patriota galego, mestre de xuventudes nacionalistas que nos deixou en herdo, unha conduta exemplar de galego e patriota. Como homaxe e lembranza ó amigo e mestre desaparecido, transcribimos un enxundioso artigo das páxinas de "A Fouce" a voz valente e devociona dos nacionalistas d'América i en cuas planas deixou a súa indelebel impronta a apaixonada e ourentadora pruna de Vicente Barros.

Ao nazionalismo fáiselle unha exención, que os espíritos simpes, pouco dados ao examen, aceptan como incontrovertible.

Dícese que os nazionalismos obstatizan a marcha da humanidade encol da unidade que lle impón a continuación d'un proceso histórico que a leva a esa finalidade.

O progreso da técnica, a expansión da civilización e da cultura, son os vieiros, polos quales a humanidade, marcha en procura d'esa finalidade que a historia corrobora.

E nós, os nazionalistas, non negamos este feito e menos ainda, facemos oposición a ese proceso unificador.

Pol-a contra, é o nazionalismo o vieiro polo cal a humanidade abranguerá a perfecta unidade.

O que sucede, é que os que fan esas obxecións ao nazionalismo, teñen o entendimento atrofiado polo hábito de non facer uso d'el e confunden unidade con uniformismo, non se decatan que a diversidade é condición da natureza e non perciben a lei que rixe e fai das formas diverxentes, unha unidade perfecta: a armonía.

A unidade non é uniformismo, na obra d'arte, a unidade abranguese pol-a armónica combinación de cores, de líneas e sonidos.

A diversidade, os particularismos que diferenzan, distinguen e caracterizan aos povos ou as nazóns, non se oponen a unidade humana pol-a contra, esos particularismos, son os matices que compre conservar e cultivar nos povos, pra que desenrolen as súas aptitudes de armonización e cheguen así, a facer posibel a feliz culminación d'un proceso histórico, que de non acadar a unidade, asolagará aos povos na barbarie.

Pretender suprimir os particularismos ou pra ser máis comprensible, os nazionalismos, sería para o abrangemento do proceso unificador que se está desenrolando oxe, con máis intensidade que nunca como si o pintor ou o músico fundisen todos os cores e todos os sonidos, nun só cór e nun só sonido.

Sabemos que hai cór, porque non é uniforme, sinón vario e diferenciado, percibimos o sonido, porque igual que a cór é vario e infinito nas suas combinacións.

Ninguén como os nazionalistas, enxergue, de xeito máis doido, a verdade do proceso unificador que se está desenrolando.

Pero pra nós, a humanidade non é unha cousa informe, monstruosa, monótona, sinón a suprema realización de arte, na qual o home ven labourando, dende o momento que deixou de ser un simple animal, dende que adquiriu a concenza do propio ser.

A humanidade, é unha sinfonía divina que o home vai perfeccionando, as diferenças, os particularismos, as caracterís-

VICENTE BARROS.

Xurdia Eispresión Galega nos Aitos do Centro Pontevedrés

Con fonda ledicia desexamos destacar o cistaordinario éxito acadado polos aitos programados polo Centro Pontevedrés co gallo da inauguración do seu casal, que contaron coa adhesión entusiasta de toda a colectividade, nunha mostra definitiva da súa identificación cos problemas do noso rexurdir nacional.

A outa calidad dos aitos reaizados honra e prestixia ao Centro Pontevedrés, que de xeito tan craro soupo interpretar a función que compre as entidades galegas no avencellamento de todos os galegos encol dos problemas que abranguen ao noso povo. A selección dos temas das conferencias pronunciadas, o desenvolvo dos aitos, o senso de responsabilidade e bo gosto en todos os pormenores, todo diñamente da fondura de sentimento galego que anima ao Centro Pontevedrés.

Moitos son os aspeitos que desxariam destacar en esas xornadas, pero por sobre de todo primaron doulos: o críma de estraordinaria cordialidade, de fonda amizade para todos os galegos que esos días acudiron ao casal do Centro Pontevedrés, e o sello enxebre de galeguidade que rezumaron todos os aitos. Fora de contadas excepcións, todos os oradores, tanto os conferenciantes como os anfitrións nas súas presentacións, falaron en galego, pero ainda as poucas veces que o fixeron en castelán, espresáronse sempre e sin excepcións en función de homes galegos, co pensamento eo corazón na Terra e á emoción nos beizos por rezadaza unha tarefa que enaltece o nome de Galicia.

Fondamente emotivo foi o homenaxe rendido ao Centro Ourenseño, entidade coa que os pontevedreses teñen percorrido una asinalada traxectoria en pleia identificación. E fondamente significativos foron todos os

discursos pronunciados con ese gallo; os das xentes pontevedresas polo mensaxe de gratitud e camaraderaxe; os dos ourensanos polo ledicia de ver a entidade irmán celebrar un acontecemento tan importante, que sentían como seu.

Toda a colectividade galega deuse cita no Centro Pontevedrés a noite do banquete conmemorativo e todas as principales entidades achábanse presentes con nutritas representacións.

Mostra significativa do espírito que primou n'este grande alto constitutiva as adhesións lidas, coase que todas en idioma galego e refreixan do unha plena identificación coas angueiras do noso rexurdir nacional, entre elas a do Centro Galego, Agrupacións Celta, Galicia e A Terra, Centros Ourenseños, Coruñés, Luguense, Corcubión e Betanzos, Irmadade Galega, e moitas outras. Os discursos pronunciados en esa ocasión foron unha evidente mostra da fondura con que a colectividade sinte as angueiras galeguistas, e entre eles queremos citar especialmente o de Cándido Rey e o do irmán Alonso Ríos. Cándido Rey é un dos homes que simboliza o progreso aca-

dado polo Centro Pontevedrés; o seu nome está xunguido a historia do centro desde os primeiros intres e a ele dedicou sempre as súas preocupacións porque sabe, como outros moitos pontevedreses, que esa é unha das melloras maneras de honrar a Galicia. Esta noite Cándido Rey falou con unha emoción que por si sola era unha cantiga de espranza, un alicerce na noite que lle ten de dar a Galicia o posto que merece no conceito dos povos de mundo, e por eso fixo vibrar como ningún os corazóns de todos os presentes.

Igualmente emocionado foi o discurso do Segredario do Consello de Galicia, que fechou o aito con verbas cheas de fervor patriótico, que recollían o críma de irmadade que traílerou este aito e que chou unha resonia garimosa en todos os galegos presentes.

As moitas felicitacións recibidas polo Centro Pontevedrés desexamos engadir a nosa eispresión de simpatía polo éxito acadado en estas xornadas, que refreixaron unha íntima identificación cos ideais dunha Patria celibe e a xurdida evolución das nosas xentes a prol dos seus problemas nacionais.

A Colectividade Homenaxeou con un Banquete a Don Xavier Vázquez Iglesias

Nos salóns Les Ambassadeurs, levouse a cabo o día 6 do corrente mes o gran homenaxe con que as Agrupacións Celta, Galicia e A Terra, agasallaron ó presidente sainte do Centro Galego, Sr. Xavier Vázquez Iglesias, pol-a sua eisposta e patriótica xestión ó frente da nosa máxima institución colectiva.

Consisteu o homenaxe, nunha cea servida a máis de mil dous centos comensales, e na que se fixo entrega dun pergamo en testemuño da simpatía da colectividade que tivo no Sr. Vázquez Iglesias un fidel intérprete dos sentimentos da cásque totalidade dos seus compoñentes.

Pra se referir a persoalidade do agasallado fixeron uso da verba, os presidentes das tres agrupacións orgaizadoras, señores Alfonso Reboreda, Ricardo Badía e Antón Núñez Fernández, quienes abondaron en axeitados conceitos sobre da mañificia labor cumprida polo Centro Galego, baixo a presidencia de Vázquez Iglesias, sendo todos eles longamente aplaudidos.

Falou tamén o escritor Eduardo Blanco Amor, que soupo espetar o entusiasmo da concurrencia coa sua verba galana e frívola, pra se referir a importancia que ten pra colectividade, o feito de que os homes de empresa, se acheguen a ela co ánimo de sumar a sua aportación os patrióticos fins que se degoiran.

Asegurado respostou ás eispresións vertidas o Sr. Vázquez Iglesias, que en visiblemente emocionado, agrasdeceu as mostras de simpatía con que a sua aición colectiva foi recibida polos seus paisanos, logo de haber sido honorado coa sua máxima representación.

No meio dun xeneral entusiasmo deuse remate a iste memorable homenaxe, que constitueu un dos que acadaron máis volume e importancia dos organizados por coterráneos nosos, nos derradeiros anos.

Asamblea da Irmadade Galega

O día 22 de abril derradeiro tivo lugar a Asamblea anual da Irmadade Galega, para considerar a laboura reaizada perante o ano 1954 e lexir as novas autoridades que han de enroitar a aición galeguista perante o presente ano.

Baixo a presidencia do irmán Antón Gómez desenrolouse esa animada e concurruda xuntanza, que analizou detidamente os distintos aspeitos da laboura galeguista desenrolada no seo da nosa colectividade, e contribui en xeito moi significativo a deseñar o camiño a seguir pol-a Irmadade Galega no futuro próximo.

Aprobadas a Memoria e Balance por unanimidade, foi motivo dun detido estudo a laboura desenvolvida e a desenvolvar polo periódico, "A NOSA TERRA", con respecto a colectividade a ao movemento galeguista. Un animado debate, no que tomaron parte moitos dos irmadiños presentes, permitiu analizar os distintos aspeitos da laboura cumplida e os seus ouxentivos inmediatos, destacándose en xeito especial o empeño posto polo noso periódico para pór ao descuberto as alcións das forzas que pretendon mediatisar a laboura das entidades galegas apro-

dos problemas da Patria e dos ouxentivos nacionaes do noso povo.

Aprobada a laboura cumplida por "A NOSA TERRA", a Asamblea resolven eispresar a súa simpatía ao poeta arxentino Francisco Luis Bernardez pol-a súa destacada situación en defendimento do idioma galego, atraveso dos artigos publicados na revista "Criterio", que deran no seu tempo orixe a una polémica que dou un grande espallamento a este aspeito esencial da nosa loita en defensa dos principios nacionaes de Galicia e permiten escrarecer o problema político da nosa patria a muitas xentes que non viven de perto as angueiras galeguistas.

En derradeiro termo a Asamblea procedeu a lexir as novas autoridades da Irmadade para o de correr d'este ano, as que foron designadas por aclamación de todos os irmadiños presentes. Queremos destacar a recepción garimosa que a Asamblea brindou as novas autoridades, que reincorporan a vida activa da Irmadade Galega a moitos galeguistas de longa e destacada traxectoria na loita polas reivindicacións da nosa Terra, que han de contar na súa xestión coa colaboración entusiasta de todos os irmadiños.

As Novas Autoridades da Irmadade

XUNTA DIREITIVA

Presidente: Miguel García Añeráns; Vice-Presidente, Domingo Maza; Segredario, Avilón Díaz; Pro-Secretario, Manoel Pedreira; Segredario de Aitas, Bieito Cupeiro; Tesoireiro, Xosé Lema Novo; Pro-Tesoireiro, Rodolfo Prada; Vocales Titulares: Fuco Cupeiro, Mousés Da Presa, Francisco Rodríguez. Vocales Suplentes: Fiz Fernández, Manoel Ucha, Valeriano Saco.

CONSELLO OURENTADOR

Antón Alonso Ríos, Elpidio Villaverde, Xosé Rodríguez, Lois Guedes, Antón Rodríguez, Ricardo Flores, Xosé B. Igle-

sias, Perfecto López, Xosé Rivadulla, Ramón Valenzuela, Manoel Puent, Ramón Rey Baltar, Antón Suárez Do Pazo, Lílio Pérez, Alexandre Pulpeiro, Xosé Abraira, Xosé Alfonso, Manoel San Luis, Miguel Alvarez, Antón Núñez.

REVISORES DE CONTAS

Federico Zamora, Fernando Iglesias e Antón Gómez.

Núñez Hnos.

FABRICA DE BOTONS — MERCERIA

ALSINA 1214

T. E. 38-1592

**PRINCIPIOS DO
GALEGUISMO**

1. Galiza, unidade cultural.
2. Galiza, povo autónomo.
3. Galiza, comunidade cooperativa.
4. Galiza, célula de universalidade.

A NOSA TERRA

(NUESTRA)

PATRIAS

Año XXXIX — Núm. 64

Bols Aires, Maio de 1955

Redacción - Ademiración: Rúa BELGRANO 2186

FIESTRA Á TERRA COUSAS VEREDAS

Por condicione que nos merece entre o resto, estamos informados do anuncio que se arreou na España franquista, por mor do intento dos rebeldes do "Tío Sam", de remunerar con 5 dólares de xornal diario — equivalentes a unhas 200 pesetas, que consideran indispensables para poder vivir decentemente no paraíso franquista — os obreiros que traballan nas bases conque enxectan os norteamericanos a seu colonialismo peninsular.

Cómo! — barraron desaforados os xerifaltos falanxistas — ¡Estes norteamericanos están tolos! — Pretenden que un obreiro gane más que un estrapelista! Iso está ben en Norteamérica, que é unha "democracia occidental", pero non en España qué unha "democracia orgánica".

Despox dasgunhas tratativas e amanos nás que intervivieron até algúns Ministros da Igrexa, acordouse que os devanditos obreiros, ganarian 50 pesetas de xornal diario; que ainda en comparanza cos xornais corrientes que se pagan nas demais atividades, suponen un verdadeiro privilexio; o que fixo esclamar os mencionados cregos: "Bienaventurados los que trabajan en las bases norteamericanas".

Con qué desprecioollarán os seus jacaos españoles os "boys" de Master Ike.

FARINA DO DEMO...

Fai poucos días, chegou a Galiza unha "remesa" de emigrantes da illa de Cuba, que tornan á Terra baixo o patrocinio da chamada "Romería Española", cuxo orixen e verdadeiras finalidades, analizámos no derradeiro número de A NOSA TERRA, onde demostrábamos con datos suministrados polas propias autoridades de emigración do Goberno Español, que é con fondos acumulados polos mesmos emigrantes conque se paga agora a sua repatriación, e non produto da xenerosidade do "Caudillo" como se quer faguer creer, e na que non cren nin os mesmos beneficiados; xa que a xusgar polas suas propias declaracions, ó principio ninguén quería solicitar o correspondente pasaxe; até que o se ir entendo mellor do que se trataba, foron entrando en confianza.

Por algo di un refrán galego: "Fariña do demo todo se volve salvado".

FRANQUISMO E TUBERCULOSIS

De novo vense falando nalgúns cíbadas galegas, da necesidade proceder a unha periódica revisión, da povoación escolar, eo gallo para comprobar o seu estado sanitario.

En tal senso di un xornal galego, "Bótase de menos a existencia nas nosas escolas da 'ficha escolar', que servia de control sanitario sobre os alumnos, e busque as suas características orgánicas e psíquicas, suscetibles a corrección e tratamiento axeitado. Igualmente este servicio — engade o xornal devandito — debe extenderse ó control i-observación dos alumnos destinados a escolas, iás condicións de hixiene existentes nos mesmos, tantas veces en péssimas condicións.

Ista noticia fainos lembrar o triste drama que sofre a nosa nenés, particularmente a das crías más modestas da nosa povoación, posto de relieve cada vegada que se procedeu a sua revisión sanitaria, actuando sempre un onto porcentaxe de tuberculosis, orixinada pola falta dunha axitada nutrición.

O noso povo que sempre viveu nunha relativa abundancia, vése agora privado do mais esencial, polo reparto que con ele fan da fame endémica que sempre padeceron os povos do centro e sur da península, valéndose do instrumento do Estado asoballador, que non se lembrara de nós cando se trata de repartir algún beneficio, pero tocante as miserias e calamidades nas que é tan pródigo, nos os galegos somos os primeiros que participamos no reparto.

PROMETE MEU FRADE...

De volta do seu viaxe ás Américas, a onde se trasladou co gallo da toma de posesión do Presidente de Cuba, desembarcou no porto cruceiro o Ministro de Obras Públicas do Goberno Español, conde de Valdellano; a onde acudiu a darlle a bendita, toda a reaiconaria e ferruxenta patulea de "mandamáis" que na nosa Terra representan o Estado asoballador da "España Imperial".

Após dos saudos e rececions de práctica en istos casos, foi agasallado o "ilustrísimo" visitante, pola Corporación Municipal Cruesa, onde en resposta ás verbas de salutación do alcalde da cidade, a quem o povo clamou irónicamente "Alcalde Projetos", o Sr. Ministro non atopou verbas más axeitadas "para quedar ben", que prometer que as obras do ferrocarril Zamora-Coruña, serían realizadas na sua totalidade, as que preto han ser tamén estrenadas, na sua totalidade. Depois de tan categóricas e cravadas manifestacións do Ministro de Obras Públicas, os mandóns presentes, sarian convencidos de que está por se alcanzar unha vella aspiración do noso país; pero o povo galego, afierto dende hai longos anos a escutar as mesmas promesas, dirá pro seu chaleque "a outro can con ese oso".

ROSLIA TIÑA RAZON

Con este tíduo, o xornal "El Ideal Gallego", fala da necesidade de ergaziar sindicalmente, o enrole de segadores galegos que van á seitura das terras de Castela; onde ainda nistes tempos de adianto social, son buxeto de inhumán explotación por parte dos mesmos trigueiros, que logo vendenlle o grano a Galicia, a precios dourados, e que lle impiden ademáis "en nombre del interés nacional", a importación do maíz tan necesario pro axiñido arrebatamento da nosa riqueza gaudeira.

¡Si que tíña razón Rosalia!

Galicia ti non deberas
chamarte nunca española
que España de ti se olvida
ti vives no mundo sola.

A. Bermúdez y Cía. S. R. L.

IMPORTACION DE

Tecidos — Encaixes — Etaminas — Puntillas

SALTA 273-75

T. E. 37-5848

Despontas insensatos,
forxa, forxa de gritos
Pode optimar o ferro
Un corpo enfraquecido;
Mais as nobres ideias
E gloriosos instintos...
Eses... non pode non o dure
Nim a morte extinguilos.

EDUARDO PONDAL

Hourizonte Galego

por FIZ FERNANDEZ

Pra chegar a comprender ben os problemas dun povo, é mestre ubicalo correitamente na súa actual posición histórica e na sua actual posición política universal. O home, desenvolviu os seus primeiros adiantos de cultura, convive socialmente integrando un conglomerado humano, factor dinámico que afina o seu desenvolvo histórico, ao través de distintas terras até que fixa máis o menos definitivamente a organización do seu sustento en determinado chan. Iste segundo elemento é o país ou factor estático. Derradeiramente entre a face emotiva ou sentimental do povo e o país, creánse azos de vinculamento que consustancian a un

co outro chegando á idea do que chamamos patria. Mais a patria, non se limita á consustanciación espiritual do home na terra, ou máis ben do povo do país, senón que abrangue cando elo leva en si unha marca de personalidade diferenciada na sua organización social e cultural, un conceito máis complexo, que é o da nación. E derradeiramente, a nación orgáñase políticamente d'acordo a un xeito que vense trocando dende séculos a través do feudalismo, a burguesía e os novos sistemas de igoaldade social. Entendida así someramente a ubicación do home na súa traileitora histórica,

A corrente da vida pode canalizarse, mais non atallala con unha tosta. As nazóns da Iberia son un feito que s'opón sempre o uniformismo castelán. Isto é natural e xusto. Mais elas non s'opóñen a un Estado Hespañol que non as descoñeza, que non as negue, senón que se base nelas.

Cando a Pátria Galega, a Pátria Vasca, a Pátria Catalana, vexan no Estado Hespañol un amparo, unha axuda, unha seguridade e non o seu mortal nemigo daquela teremos unión hespañola real e verdadeira, unión hespañola natural e lóxica; mais naméntras asín non sexa, o Estado Hespañol non passará de sere unha "camisa de forza".

ANTON ALONSO RIOS

Encol da Cátedra de Idioma Galego na Universidade de Madrid

Nun dos recentes consellos de ministros do goberno franquista, foi acordada a creación dunha cátedra de Lingua e Literatura Galegas na Universidade de Madrid. E isto que pra algúns non enterados sona a privilexo concedido graciosamente a cultura galega polo franquismo, é a resultante do esprédido renacer da nosa cultura que se abre camiño vigoroso na Terra, vencendo dificultades e prohibicións oficiais e a valiosa aportación das colonias galegas d'América que desde a guerra civil hespañola acá, defraudadas as súas más caras ilusións patrióticas de recuperación nacional da Patria Galega acarón dun governo autónomo, encetaron un vigoroso e rexio movemento galeguista e republicán en oposición e repudio ó actual rexime hespañol que, polo seu volume de masas e poder económico, supón actualmente a única gran forza opositora e deadamente orgaizada con que conta o franquismo no exterior.

E por elo, que esta "concesión" ó noso idioma e cultura, responde a este patriótico movemento galego que, na derradeira xuntanza da UNESCO realizada en Montevideo, elevou a ese organismo internacional a súa baril protesta pola persecución de que é ouxeto o noso idioma polas autoridades franquistas. Porque como ben aponta un comentarista madrileño, "esta notiza intrasará e compracerá moioto os galegos residentes n'Arxentina, tan adiñados a eisaltar os valores espirituais do seu chan nativo"...?

Nembargantes, as cousas están como estaban. Porque é ausurdo e ridículo pretender que o establecemento dunha cátedra de Idioma e Literatura na Universidade de Ma-

ca, venmos que como ser racional, pertence a un povo asentado nun país, vencellado como tal con sentimentos afectivos ca idea de patria a un núcleo social e cultural chamado nación, e no cal a ademiración da súa riqueza é feita d'acordo a un sistema político que é o Estado. Todo elo como síntesis final histórica que nos proieuta no concerto universal en certa situación de mellor ou peor prestixio, de maior ou menor predominio, e de maior ou menor posibilidade de seguir adiante en franco progreso ou retroceso colectivo.

Ollemos agora a situación de Galicia. Como organización política pertence a un Estado alleo, establecido por xente allea, e léxicamente con sentimentos vencellados ao seu país. Iste Estado, ten sometida a nación galega desde 400 anos a un réxime de sometemento cultural que estirizou o formento nacional. Fica pois reducida Galicia hoxe nas súas posibilidades de proiección histórica como semiente de creación e progreso cultural propio por culpa da súa actual organización política. Fícale en troques algo que ainda vale moito porque ainda nél o sentimento de patria se sinte a o traveso das súas inquedanzas. E naméntras a patria bule no peito dos homes como sentimento emozional, as raíces da nacionalidade nátrense ca savia fecunda da vontade de ser. Por iso crémos sinceramente que Galicia renascerá pola esencia indestrutible do seu povo, mais pra elo terá de tronzar as ideas que o teñen asoballado e que son esencialmente de fondo político-administrativo. Temos todo d'abondo. Un país feiteiro. Un povo maravilloso na sua capacidá de resistencia a os contrastes político-administrativos, e nas súas mañicas posibilidades agronómadas en distintas épocas históricas en forma realmente universales pola súa trascendencia. Só nos resta pois, reconquistar unha autonomía independizándose de tuterias estatais alleas ou por mellor decir, ás veces contrarias a os nosos intereses. E así a nación galega do porvir, soia ou vencellada por lazos de comenencia mútua cas demais nacionalidades ibéricas, incruso Portugal lóxicamente, poda se sentir no concerto universal ca millor posibilidade de seguir adiante en franco progreso social, cultural e político.

Nuñez, Alvarez & Cía.

IMPORTACION

MERCERIA EN XERAL

MORENO 1217

T. E. 37-4658